

Erol Kanoğlu

- şiirler -

Yayın Tarihi:

13.06.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Erol Kanoğlu

şair Erol Kânoğlu, Trabzon'da doğdu. İlkokula Akçaabat'ta başladı. İlkokulu Kars'ta, Ortaokul ve Lise'yi Erzurum'da bitirdi. Üniversite eğitimi için Konya ve Gazimağusa'da bulundu. Bir süre Sivas'ta kaldıktan sonra İstanbul'da yüksek lisans yaptı. Halen evli ve üç çocuk babasıdır. Kendisinin 2005 yılında Sivas'ta basılmış "İsimsiz Şiirler" ve 2015 yılında Hatay'da basılmış "Ander Gaybana" isimli iki adet şiir kitabı vardır.

Al

Seni gördüğüm gün anladım daha,
Seni tanımamışken dahi özlediğimi...
Bir ömür geçmiş,
Seni beklemişim...

Şimdi yaşanmışlıklarım ile yaşlanmış yüreğim,
Küçük bir çocuğun heyecanı içinde çırpınıyor.
Al bu çocuk yüreğimi verdim avuçlarına.
Sev sar onu sıcaklığınla...

Seni öptüğümde anladım,
Bir dudağın ancak bu kadar tatlı,
Ürkek bir ceylan gibi önce
Sonra bir kartal gibi özgür ve vahşi olabileceğini.
Kanayan bedenimde acımasız, pençelerinin izi.

İşte al,
Yüreğimle birlikte aklımı da verdim sana
Aklımdan çıkmaz oldun
Yüreğimden olduğun gibi...

Ellerimi al, gözlerimi al, tüm bedenimi
Bana görülmemişi göster.
Yaşanmamışı yaşat.
Öyle özle ki beni,
Yağmuru özleyen toprak kıskansın.
Avuçlarından bırakma beni,
Beni öyle sev ki
Benim için ölürcesine değil,
Bana yaşayacasına
Öyle al ki ruhumu,
Ölünceye dek sana doyamayayım
Ve öldüğümde mahşerde
Yanıma seni dileyeyim...

Hatay, 2015

Erol Kanoğlu

Ander Gaybana

Güneşe rüşvet verip her sabah,
Bulutları çektim önüne.
Yağmurları yağdırıp gizlice...
Mutsuzluk doldurdum sepetime.

Taze taze, ucuz ucuz sattım mutsuzlukları,
Sabah vakti kapış kapış gitti.
Kim gülmeye yeltenmişse sabahları,
Bu münasebetsizliği benimle bitti.

Sokakta ağlayan çocukların,
Elinden şekerlerini ben çaldım.
Uçamayan şu zavallı kuşun,
Kanatını da ben kırdım...

Papatyaları yolup gülleri solduran,
Ak sütün üstüne sinek konduran,
Sonbaharda ağaçların tepesine çıkıp
Benim, yapraklarını tek tek koparan.

Kafamı bozdu o gün,
Gittim kopardım yarısını ayın.
O gün bugündür insan içine çıkacak
Hali kalmadı zavallının...

Çocuklar korksun diye geceleri,
Işıkları hep söndürürüm,
Ağlasınlar diye durmadan,
Oyuncaklarını çalıp, yorganlarını kaydıran da benim.

Savaşlar başlatan, yangınlar çıkaran,
Muhallebi yerken dişleri kıran...
Çiçekleri ezen, tavanda gezen...
Ben mişim meğer ben.
Siz beni ne sandınız bilmem ama
Meğer buymuşum ben,
Ander Gaybana.

Erzurum,1993

Erol Kanoğlu

Arda Kalan

Sevmiştim seni,
Seviyorum da halen daha.
Elimde kalan
Boş bir kadeh
Uçuk günlerin anısına...
Çehenneme açılan bir pencere
Ötesi yok... bitti...
İnkâr etmek çare mi,
Anlamlandırmak şimdi
En anlamsız kabusları?
Bir kerede uçup bu yerlerden
Bir kerede yaşamak yaşanmamış geceleri
Mümkün mü?

Baharları bekleye dur sen
Belki döner,
Belki günün birinde yine
Çekersin içine
Ö sen, o aşk kokan havayı diye
Beklemek...

Yalanmış meğher her şey
Ve hayatın mantığına yenik düşen aşkımın
Ancak bir düş kadar gerçekliği varmış.

Utanmam ama.
Seviyorum
Halen daha seni.
Zamansızdı
Biliyorsun sen de
En az benim kadar.
Ve biliyorsun
Ne çok yaşadım bu kabusu ben.
Sen açmayacak bir çiçek için
Bel bağlamadın hayata.
Haklıydın

Ben hata ettim!
Biliyorum, üzgünüm.
Yıldızlarca özür diliyorum senden
İnsanım ama ben de
Herkes gibi...
Çocuk kadar bile cesur olamadım,
Affet...
Sevdim ama gerçekten
Gerçekten erkekçesine.

Gittin yine de
Bir ölünün bir evden çıkışı gibi
Çıktın yüreğimin kapısından

Bir cenaze günüydü
Gittiğin gün.
Bir daha dönmeyecektin
Biliyordum...
Yine de gitme diyemiyordum.

Bir masumun hıçkırıkları gibi
Düğümlendi sesim boğazıma...
Darağacındaki mahkum gibi.
Yaşayacak ne çok şey vardı oysa.

Bağırarak istedim...
Gitme diye sustum
Sustum çığlık çığlığa
Şesim yüreğimi,
İçimi parçaladı
Her zerresiyle.

Farkı yoktu gittiğin günün
Bir ölüm gününden...
Farkı yoktu
Kulaklarımda ağıtların uğultusu
Bir kefen gibi giyinip gelinliği
Bir ölünün gidişi gibi
Kayıp gittin ellerimin üzerinden..
Ağlayamadım...
Bir hıçkırık gibi düğümlendi
Boğazıma sözlerim....
Sözümü diyemedim.
Gitme diyemedim.
Gittin.

Özledim seni
Özledim desem ne fayda artık
Kadınımsın desem
Tanrımın emanetisin desem
Benimsin desem...

Gerçekten
Erkekçe
Seviyorum seni
Desem...
Yüzüm yok ki tanrıma
Emanetine sahip olamadım.

Anla!
Ne olur yalvarıyorum.
İki mezar kazıcı mezarımı kazarlar
Musallada helallik bile istemeden
Gömerler sevenleri...
Bir sabah vakti.

Soğuk...
Üşüyordum.
Korkuyordum.
İnsanım işte ben de...
Seviyorum seni erkekçe
Ama bir çocuk kadar cesur olamadım.

Sustum.
Yüreğimi parçaladı suskunluğum.
Ve şimdi ben, kabrini arayan bir ölüyüm
Yaşayan bedenimle...

Konya,1994

Erol Kanoğlu

Arda Kalan 2

Yorgun bir kardı yağan
Suskundu yürek
Ğiden sevgilinin ardından
Öylece bakakaldı.

Ve yürek kadar suskundu şehir.

Kar bütün vedaları örtüyordu
Kanayan elleri bile kardan
Artık görünmüyordu.
Susmuştu hayat

Dünyanın sessizliğini bozan
Düşen kar taneleri ile
Bir kuşun ayak sesleri.

Korktu önce yalnızlığından.
Yutkundu sonra.
Gecelerden güneşi,
Sabahlardan yıldızları çalmıştı,
Mutlu olmalıydı oysa,
Cebindeydi çünkü hepsi.

Gece olmadığına da emindi.
Ve biliyordu
Gözlerinin sızışından, yıllardır
Sabah olmadığını.

Bir kayanın
Altında unutmuştu düşünüy
Ve yıllar önce bir yerlerde
Düşürmüştü gülüşünü.
Sırf bu yüzden bir an
Gölmek istedi gölemedi

Başını koyduğu taş kadar
Sertti elleri, yüzü, cildi,
Bu soğuk beyaz tende
Yok olayım dedi kendi kendine

Kalmak istedi ama kalamadı.
Yarın diye bir şey var mıydı?

Küçücük yüreğiyle kuş,
Uçtu, gitti...
Kar geceyi örtüyordu
Kar şehri susturuyordu
Bir kanat çırpışı kadar uzağa

O da gitse ne olurdu?
Gitmek istedi ama gidemedi.

Durdu.

Aklında bin bir düşünce
Düşündüğünden de korktu
Dilinin ucunda kelimeler
Söylese ne olurdu?
Söylemek istedi ama söyleyemedi,
Birden sustu.

Gülmeliydi,
Gitmeliydi,
Yaşamalıydı,
Umutlanmalıydı,
Sevmeliydi,
Söylemeliydi...

Kar elbet bir gün eriyecekti
Ama karı da özleyecekti.

Neyse ne dedi sonra,
Tek tek sayıp
Kar tanelerini de ceplerine sakladı
Yürüdü ve bir daha arkasına bile bakmadı.

Bugün artık yarın mıydı?
Yoksa yarın artık bugün mü?
Fark etmezdi...
Gitti...
Hayat dondu kaldı....

Sivas,1995

Erol Kanoğlu

Arsız

Ellerinle uyanmak isterdim
Her sabah.
Bir öpücük bağlamalı beni sana.
Kucağında yaşayıp
Her anımı
Kucağında elveda demeliyim hayata.

Acılarımı unutturan
Sen olmalısın.
Paylaşmalısın
Sevincimi de kederimi de.

Yani
Benimle ağlayıp benimle gülmelisin,
Ve bana hiçbir şey sormadan
Anlamalısın
Her baktığında
Gözlerimden sevgimi...

Erzurum, 1993

Erol Kanoğlu

Çocuklar Ölmesin (yokmuşum)

ÇOCUKLAR ÖLMESİN

Unutulan neydi,
Neydi böyle gözlerime söz geçiremediğim?

Yanaklarım ıslanıyordu
Ben yağmurdan sanıyordum...

Oysa yağmur hangi ruhun kanıydı?
Cehenneme hiç yağmur yağar mıydı?

Ey yaratılmışların en şereflişi,
Ey yaratılmışların en tehlikelişi,
Vahşilerin en vahşisi insan oğlu insan,

Yokum diye yok sayma beni
Gözünü kaçırma benden,
İşte sana haykırıyorum.
Varım ben koca bir yokoluşla.

Ruhunla bakmazsan göremezsın
Haritada görülmüyor çünkü
Savaşlar, ölümler, haykırışlar, ağıtlar...
Barut kokusu duyulmuyor atlaslarda
Ve
Görülmüyor meleklerin sahile vuran cesetleri.

Ölmek kadar zordu belki de gitmek.
Ve gitmek kadar da zordu ağlamak ama kalmak.
Bu yüzdendi buralardan gidemediğim

Sabaha karşı vurdular beni.
Adını bile söyleyemediğim
Bir cellat vurdu boynumu,
Sesim bile çıkmadı üstelik.
Çocuklar rüya görürken boğuldu.

Öldük öldük binlerce öldük
Yüreğimizde yarım kaldı sevdalar
Ve bir ömürlük hayallerimiz.
Gidenimiz yollarda can verdi
Kalanımızın buraya aktı kanı.

Kimdi boynumu vuran,
Kuzeyden, Güneyden, Orta Doğudan ve Doğudan
Bilmem hangi coğrafyadandılar.
Onlar da insan mıydılar?

O Allah-u ekber dedi boynumu vururken,
Ben Allah-u ekber dedim vurulurken.
Allah diyordu

Kardeştik oysa...

Nedir insan;
Başı, gövdesi ayakları, eli kolu...
İnsan insan mıdır yoksa merhameti, yoksa ruhu???

Anam ah anam,
Hangi günler için doğurdun beni,
Ne olayım istedin.
Anam ben HİÇ oldum şimdi.
Başım bir yanda bedenim diğerk yanda
Gidenler bilmem hangi toprağı gömüldü.

Ellerimde çocuklarımların kokusu,
Cennetin kokusu...
Bu yeter bana.
Öldüm,
Mechul bir ceset olayım,
Tek parçamı bulamasınlar
Razıyım.

Allahım,beni cennetine almasan da olur
Ama çocuklar yaşasınlar ne olur
Burunları dahi kanamadan,
Aşsız, işsiz vatansız kalmadan
Köle olmadan öz yurtlarında

Allahım, sen çocuklara rüyalarını ver
Oyunlarını oynasınlar
Kimseye boyun eğmesinler senden başka
Sana benden daha iyi kul olsunlar
Ve var olsunlar vatanlarında...

Keşke hep çocuk kalsa insan
Oyunlar oynasa saf ve masum
Büyüyünce kör ettik yüreğimizi
Büyüdük ve yitirdik masumiyetimizi

Havan sesi mermi uğultusu,
Çocuk cıvıltılarıyla unutulmadı
Barut kokusunda açmadı hiçbir çiçek,
Çocuklar oyuncaksız ve yarınsız kaldı.

Karanlık sularında aydınlık umutların
Adı ak olan bahtı kara denizlerde
Uykularında solup gitti canları...

Ölmek kadar zordu belki de sevmek,
Onun içindi birbirimizi sevemediğimiz.
Vahşi bir cellat elinde yitip gitti,
Karanlık sularda soldu aydınlık yüzleri bebeklerin

Sonra karaya vurdu insanlığım
Ve merhamet kadar yalan oldu varlığım.

Bütün dünya sadece baktı ve öylece kaldı.
Bütün dünya sadece baktı.

Hatay,2015

Erol Kanoğlu

Desem

Şimdi ben,
Yetim ve masum bir çocuğum
Terkedilmişliğimle.
Özlemeyeceğim desem,
Güler üstüme
Martılar.

Bitti
Ne büyük bir kabus bu.
Ellerimde senin sıcaklığın hâlâ
Ve dudaklarımda dudaklarının tadı.

Ağlasam
Anlar mı beni dalgalar?
Anlatır mı bu onlara
Aşk acısını,
Aldanmışlığı, aldatılmışlığı yani,
İnsanı, insan olabilmeyi
Ve masum bir çocuğun yıkılan dünyasını?
Kırılan kalpler nasıl onarılır ha?
Ya özlemez mi hiç güneş,
Ayı ve yıldızı?

Konya, 1995

Erol Kanoğlu

Devler

Ellerimle büyüttüm aşkını yüreğimde,
Bazen bir bıçak gibi saplandı, ağılattı acı verdi de.
Artık ne olur, bir güneş ol doğ ki geceme,
Devler bile diz çökecek aşkımın karşısında.

Ne dağlar, ne yollar ona karşı gelecek,
Düşmanlarımız bile önünde eğilecek,
Bilmem ki daha hangi gönül seni böyle sevecek,
Devler bile diz çökecek aşkımın karşısında.

Ne kuyular yetecek gömmeye, ne sular söndürmeye,
Durduramayacak onu hiçbir güç, bendler bile,
Büyüyecek, büyüyecek bulutlara dek yükselecek de
Devler bile diz çökecek aşkımın karşısında.

İşte sana yalvarıyorum, ver artık bana elini,
İnan daha bulamazsın benim gibi delice seveni,
Seni o kadar, o kadar çok seveceğim ki
Devler bile diz çökecek aşkımın karşısında.

Erzurum, 1993

Erol Kanoğlu

Dönersem

Soğuk kışlardan kalma bu ilkbahar akşamı,
İçime zincirledim insanlığımı,
Bir cengaver gibi kuşandım kılıç ve zırhımı,
Dönersem namerdim namerdim savaşımından.

Gün başlarken siyahlarını giyinmeye,
Beyaz güller birer birer dizilirken göge,
Bu aşk beni yakarken çeviriken küle,
Dönersem namerdim namerdim savaşımından.

Herşey hazırken çeyrek kalmışken vuslata,
Tam elimi uzatmışken, az kalmışken tutmaya,
Bunu herkes bilsin ki niyetim yok artık sensiz yaşamaya,
Dönersem namerdim namerdim savaşımından.

İşte ben işte yüzüm, meydan okuyorum,
Gelen gelsin üstüme, kimseden korkmuyorum,
Belki bir kılıç darbesiyle olurum da başımdan,
Dönersem namerdim namerdim savaşımından.

Erzurum, 1993

Erol Kanoğlu

Konuşacağım

Bu akşam şimdiye kadar susmuş yüreğimin akşamı,
Bu akşam içime akıttığım gözyaşlarımın akşamı,
Bu akşam acı, dert ve kederlerimin başkaldırış akşamı,
Bu akşam asırlardır kilitli kalbimi ağacağım...

Dur! Konuşma, bu akşam sadece ben konuşacağım,
Yıllardır iğimde birikmiş kini, nefreti, acıyı kusacağım.
Geğmişi yırtıp, iğinden hüzün dolu anılarımı ıkaracağım
Ne olur sus! bu akşam ben konuşacağım...

Kars,1988

Erol Kanoğlu

Masal

Evvel zaman içinde
Kalbur saman içinde
Arpa boyu yolları aşıp,
Taşa saplı kılıcı çektin de
Geldin...

Gelmeyecek demiştin oysa
Kırk haramiler yolunu kesti sandım.

Ama sen,
Devrilmeyecek devleri,
Yenilmeyecek büyücüleri yendin.

Sonra,
Kırk gün kırk gece düğün yaptık...
Peri padişahının kızına...

Pireler berber,
Develer tellal idi...

Bir rüzgardın
Kaf dağından estin,
Dağıttın mutsuzluğumu,
Umutsuzluğumu...

Bir masaldı yaşadıklarımız,
Kaç gündür bana dost olan,
Hayalindi.

Şimdi gidiyorsun,
Zümrüd-ü ankayı da mı götürüyorsun?

Oysa ne prenses prensine kavuştu,
Ne cadı kaynar kazana atıldı...
Gökten üç elma düşmedi ki daha...

Yine de gidiyorsun
Olsun
Git!
Düşünme!
Bir hayaldin yüreğim gerçek sandı....
Yarım da olsa yaşadık masalımızı,
Senden geriye
Devler ve aşklar kaldı.....

Konya,1994

Erol Kanoğlu

Ne Çıkar

Her gün içimi döksem insan yerine taşlara,
YADA
Her gün ağlasam, haykırsam insanlara,
Her gün içsem, derdimi bıraksam masalara,
SONRA koşsam peşinden zamanın NE ÇIKAR?

Aşktan, sevmekten kaçsam hep NE ÇIKAR?
NE ÇIKAR, mutluluğu kovalamaktan yorulmuşsam?
NE ÇIKAR yalnız kalsam şu koca dünyada ben?
NE ÇIKAR çekilsem gözlerim yaşlı bir kenara?

NE ÇIKAR hayattan zevk almasam, bıksam?
NE ÇIKAR artık yüzüm gülmese bir daha?
NE ÇIKAR ÖLSEM?
Ağlayanım olmasa NE ÇIKAR?

Kars, 1988

Erol Kanoğlu

Ne Dersin?

Özlemek mi
Şana hissettiğim sence?
Özlemek mi?

Deli misin?
Özlemek mi dersin,
Rüzgarın çiçeği öpmesine,
Özlemek mi dersin çölün yağmuru beklemesine,
Kanadı kırık kuşun uçmak istemesine,
Özlemek mi dersin

Git işine ya...

Deli misin, nesen...

Konya, 1995

Erol Kanoğlu

Olmamalı

Akşamın getirdiği nedir bize?
Kırık bir kadeh,
Boş bir masa
Yüreğim kadar değil,
Ve ellerimde kanayan yaramın sızısı
Yüreğim kadar değil ama...

Gözü yaşlı begonviller
Aldırır mı zamana,
Şıyrılıp adanın tutsaklığından
İnadına hırcın?
Oysa böyle mi olmalı akşamlar?
Karamsar, yalnız, soğuk.
Oysa böyle mi?

Yüreğimde ilk çocuk heyecanım,
Küçük ayaklarımla
Bayram gezmelerim gibi,
El açıp tanrımdan
Seni dilediğim akşamlar gibi olmalı.

Severken seni
En az dün kadar
Yarından az oysa...
Oysa böyle mi olmalı akşamlar?

Umursamaz olamam,
Çaresiz olamam,
Ümitsiz olamam...
Sen olsa olsa yanımda olmalısın.
Dün gibi olmalı,
Yarın gibi olacak olmalı,
Sabah gibi aydınlık olmalı akşamlar.
Böyle olmamalı akşamlar.
Böyle olacaksa
Hiç olmamalı akşamlar...

1996

Erol Kanoğlu

Persona Non Grata

PERSONA NON GRATA

Belki hiçbir şiirim sana yazılmamıştır.
Belki de hepsinde sen varsın!!!
Her satırda seni anlatmışımdır kim bilir...
Belki de saklısın her harfimin İçinde...

Belki de hepsi sanadır söylediğim sözlerin
Belki de yalandır kendime söylediğim bile.
Sırf bu yüzden belki de...
Kendimi affedemeyeceğim.

Yıllar öncesinden sızıp gelen
Bu mısralar nedir bilir misin?
Yıldızlar ölür ya milyon ışık yılı uzakta
Sen bilmezsin milyon yıl önce öldüğünü
Parlarken göz bebeklerinde hala
Görmezsin ışığının çoktan söndüğünü
Boşlukta savrulur, çaresiz, başı boş...
Bu şiirler de böyledir işte
Bu kadar basit, bu kadar sade....

Şimdi sen haykırırken sana haksızlık ettiğimi,
Kaç geceye bilendi nefretim bilir misin?
Zaman kağıt gibi keserken tenimi
Sustum acıların içinde
Ki,
Susmak arttırır ruhun kederini
Ve susmak milyon kere öldürmek demektir
Sevdiğini....

Kimdim ki ben zaten?
Kum Mahallesi'nde bir serseri.
Davetsiz bir misafir Cerrahpaşa'da,
Ve nihayet bindokuzyüzdoksanbeş,
Persona non grata...
Şürükleniyor acınası bedenim şimdi
Ölü balıklar gibi zamanda...
Ne seni özlerim artık ben, ne de kendimi...
Bu saatten sonra.

Şimdi ellerinle soruyorsun
Dilinle söyleyemediğini...
Terminal caddesi kadar uzak,
Erzurum'un kışı gibi soğuk ellerin,
Isıtır mı sanıyorsun
Yüreğimin üşümüslüğünü?

Ah bu şiirlerin
Belki hepsi senin içindir
Belki hepsi benim içim.
Sorma

Bu bir sır.
Kendimden bile gizlediğim.

Ancak şunu bil ki bu şiirleri yazıyorsam
Sebebi sen değilsin, benim.
Bundan sakın bir pay çıkarma kendine
Ben zaten bu yüzden kendime hakkımı helal etmeyeceğim,
İstersen sen de helal etme!!!

Hatay,2019

Erol Kanoğlu

Soğuk

Soğuk bir Konya sabahı...
Sonbahar,
Süpürüyor sokakları.
Güneş kendini
Akşamüstlerinin sarhoşluğunda unutmuş
Ve bulamamış arayan çocuklar,
Ne güneşi ne de mutluluğu...
Donmuş hayaller sokak ortasında.

Birden
Bir damla düşüyor gökyüzünden,
"Sevdiğim bulutlara saklanmış, ağlıyor"
Ve bir yaprak başkaldırıyor rüzgara,
Direniyor düşmemek için dalından.
Çıplak ağaçlar üşüyor...

Sonra
Kuşlar geçiyor...
Kimi güvercin, kimi kırlangıç, kimi serçe.
Mutluluğu kaçııyorlar
Uzak ama sıcak şehirlere.

Bir tramvay ziliyle irkiliyor sokaklar
Bir tramvay yine başlatıyor ayrılıkları.

Soğuk,
Bulutlar, sokaklar,
Ayrılıklar, özlemler, sonbahar,
Hayat soğuk...
Hatta bir yanılgı imiş
Sıcak sandığımız güneş bile soğuk.

Solmuş yaprakları çiçeklerin
Az daha yaşatmaya çalışıyorlar
Canlarını,
Donmuş direklerde silik ışıklar
Fabrika ışıkları gibi,
Sarı ve soğuk.

Çiğ taneleri kalmış
Kirpiklerinde çamların.
Ruhunu ve bedenini çoktan
Soğuğa terk etmiş güzel doğa.

Sadece bir rüya imiş,
Sıcaklığını özlediğimiz gülüşler bile soğuk.

Soğuk kuşlar,
Soğuk sokaklar,
Soğuk insanlar,
Özlemler, sevinçler, kavuşmalar,

Hayat soğuk.
Soğuk soğuk yine soğuk...

Hatta bilinen herşey yalanmış
Sıcak bildiğimiz yürekler soğuk...

Bir tramvayın soğuk zil sesiyle irkiliyor sokaklar
Ve bir tramvay yine başlatıyor ayrılıkları.

Konya, 1994

Erol Kanoğlu